

РЕШЕНИЕ

№ 1428

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-Ж, в закрито заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Теодора Иванова

като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело № 20231100503229 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 435 - 438 от ГПК.

Образувано е по жалба на ЗАД А. АД С ЕИК ***** – длъжник по изпълнително дело № 20218600400828 по описа на ЧСИ В.М. с рег. № 860 по описа на КЧСИ срещу Постановление от 17.01.2023 г. на ЧСИ М., с което е отхвърлено искането на длъжника за намаляване на размера на адвокатско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК до размер на сумата от 200.00 лв.-дължимо адвокатско възнаграждение за образуване на изпълнително дело и съответно за намаляване на размера на таксата по т.26 от ТТР ЗЧСИ.

Жалбоподателят поддържа оплаквания за неправилност на обжалвания акт. Счита, че в случая определеното адвокатско възнаграждение е прекомерно, предвид действителната фактическа и правна сложност на изпълнителното дело и следва да бъде намалено до минимален размер от 200.00 лева, съгласно по чл. 10, т. 1 от Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Поддържа, че разпоредбата на чл. 10, т. 2 от Наредба №1/2004г. е неприложима, тъй като не са извършени изпълнителни действия от страна на взыскателя. Жалбоподателят заявява, че таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ е неправилно изчислена. Моли за отмяна на обжалвания акт на съдебния изпълнител и намаляване на присъденото адвокатско възнаграждение до размера на сумата 200.00 лв., както и за редуциране на определената като дължима такса по т. 26 ТТРЗЧСИ.

Взискателят Ф.Н.А., чрез адв. Г.Г.Р. е подал писмени възражения по жалбата, в които е изразил становище за нейната неоснователност.

По делото са депозираны мотиви по реда на чл. 436, ал. 3 ГПК от частен съдебен изпълнител М., с които се заявява становище за неоснователност на жалбата. Заявява, че длъжникът дължи адвокатско възнаграждение, което в случая е определено в минимален размер, като същото не следва да се намалява до 200.00 лв. По отношение на таксата т. 26 ТТРЗЧСИ заявява, че същата е била правилно изчислена върху материалния интерес и разноските за адвокатското възнаграждение в изпълнителното дело.

Софийският градски съд, след като взе предвид доводите на страните и прецени данните по делото, намира следното:

Изпълнително дело № 20218600400828 по описа на ЧСИ В.М. с рег. № 860 по описа на КЧСИ, е образувано по молба от 14.06.2021 г. на взискателя Ф.Н.А., чрез адв. Г.Г.Р. срещу ЗАД А. АД С ЕИК ***** – длъжник, въз основа на изпълнителен лист, издаден по гр.д.№ 3720/2020 г. по описа на АС София за принудително събиране на присъдената в полза на взискателя сума в размер на 500000.00 лв.-главница, ведно със законната лихва от 13.09.2017 г. до изплащане на вземането.

Молбата за образуване на изпълнителното производство е депозирана чрез адв. Г.Г.Р., като към нея е представен договор за правна защита и съдействие, в който е удостоверено, че е уговорена безплатна правна помощ по реда на чл.38, ал.2 ЗА.

С молбата е направено искане да бъдат наложени запори върху банковите сметки на длъжника в посочените банки. На основание чл.18 ЗЧСИ е възложено извършване на действия по делото.

По делото е налице изпратена покана за доброволно изпълнение до длъжника, която е получена от последния на 14.06.2021 г., в която са посочени дължимите до този момент суми по изпълнителното производство, а именно сумата от 500000.00 лв.-главница, ведно със законната лихва в размер на 190277.78 лв., сумата 9440.00 лв.-присъдени разноски, сумата от 20657.23 лв. – такси по ТТРЗЧСИ.

На 14.06.2021 г. са изпратени запорни съобщения до ОББ АД и до ЦКБ АД.

На 17.06.2021 г. длъжникът е депозирал възражение до ЧСИ М., с което е поискано да се намали адвокатското възнаграждение до законоустановения минимум, съгласно чл. 10, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ.

С обжалваното постановление от 17.01.2023 г. възражението на длъжника е оставено без уважение, като същото е връчено на длъжника на 20.01.2023 г.

Не са ангажирани доказателства за доброволно плащане на сумите по изпълнителния лист от страна на длъжника.

Настоящият съдебен състав счита, че жалбата е депозирана в преклузивния двуседмичен срок по чл. 436, ал. 1 ГПК и е допустима. От подадената жалба става ясно, че същата е изпратена на 03.02.2023 г., което е в предвидения от закона двуседмичен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Отговорността за разноси в изпълнителното производство се урежда по правилата на чл.79 ГПК, глава VII (чл.78 - 82) от Закона за частните съдебни изпълнители (ЗЧСИ) и Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители (ТТРЗЧСИ), приета с ПМС № 92 от 19.04.2006 г., обн. ДВ, бр. 35 от 28.04.2006 г.

Съобразно чл.78, ал.1 ЗЧСИ такси по изпълнението се събират за извършване на изпълнителни действия и извършването на други действия, а съгласно ал.2 размерът и видът на разноските по изпълнението се определят с тарифа на МС по предложение на министъра на правосъдието след съгласуване с камарата. За събиране на таксите по изпълнението се изготвя сметка в два или повече еднообразни екземпляра, подписани от частния съдебен изпълнител, единият от които се връчва на задълженото лице (чл. 79 ЗЧСИ). Обикновените такси се събират само за действия, изрично посочени в тарифата /чл. 82 ЗЧСИ/, а пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес /чл. 83 ЗЧСИ/.

Съгласно чл.79 ГПК разноските за изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато делото се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство, или изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда; или когато разноските, направени от вискателя са за изпълнителни способности, които не са приложени.

Минималният размер на адвокатско възнаграждение според указаното в чл.10, т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 200.00 лв. за образуване на делото и за по чл.10, т.2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания над 1000 лв. - 1/2 от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 2 – 7 от наредбата.

Според задължението към вискателя, дължимият минимален размер на адвокатските възнаграждения по Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на сумата 15379.00 лв., от които 200.00 лв. за образуване на изпълнителното дело и 15179.00 лв. без ДДС за процесуално представителство.

Възражението на жалбоподателя, че не дължи адвокатско възнаграждение за

процесуално представителство по образуваното изпълнително дело, съдът намира за неоснователно.

По образуваното изпълнително дело се установи, че плащане на сумите не е извършено в срока за доброволно изпълнение от длъжника. Същевременно от страна на ЧСИ са били извършени същински изпълнителни действия – налагане на запови за вземания на длъжника от банковите му сметки в посочените банки, които са били изпълнени.

Освен това в случая вискателят е представляван по конкретното изпълнително дело от адв. Г.Г.Р. в хипотеза на безплатно оказана от адвоката адвокатска помощ по чл. 38, ал. 1 т. 2 ЗА за образуване и процесуално представителство по ИД. Разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗА регламентира заплащане на възнаграждение при успешен резултат за адвоката за осъществяването от него безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1 ЗА. Съдебният изпълнител по ИД определя размера на възнаграждението, който не може да бъде по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 ЗА. При оказана безплатна адвокатска помощ присъденото възнаграждение цели да възмезди положения труд от адвоката, а не представлява присъждане на разноски /по своята правна същност обезщетение/ на спечелилата делото страна по чл. 78 ГПК, не се касае до заплатено от страната възнаграждение за адвокат по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК, поради което и определеното възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА е неатакуемо поради прекомерност. В случая разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, поради което и адвокат Г.Г.Р., оказал безплатна адвокатска помощ на вискателя в хипотеза по чл. 38, ал. 1 т. 2 ЗА, и при невъведено в процеса възражение от длъжника за неналичие на предпоставките по чл. 38, ал. 1 т. 2 ЗА, има право на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА, което съдебният изпълнител следва да определи в размер не по - нисък от предвидения в НМРАВ и осъди другата страна /длъжника/ да го заплати. Доколкото адв. Г.Г.Р., имащ право на адв. възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА, е упълномощен от първоначалния вискател не само за образуване на ИД, но и за процесуално представителство, защита и съдействие по същото, то дължимото му възнаграждение се отнася и за процесуално представителство по чл. 10 т. 2 НМРАВ и за образуване на ИД по чл. 10 т. 1 от НМРАВ.

С оглед това, описаните в постановлението разноски за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство са дължими.

Поради така изложените съображения, съдът намира, че жалбата следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ без уважение жалба на ЗАД А. АД С ЕИК ***** – длъжник по изпълнително дело № 20218600400828 по описа на ЧСИ В.М. с рег. № 860 по описа на КЧСИ срещу Постановление от 17.01.2023 г. на ЧСИ М., с което е отхвърлено искането на длъжника за намаляване на размера на адвокатско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК от сумата 9440.00 лв. до размер на сумата от 200.00 лв.- дължимо адвокатско възнаграждение за образуване на изпълнително дело

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на ЧСИ и страните за сведение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____